

Proběhlo fčera neboli pro vás minulý ouderek.

Tali byla pro tenhle den mnohem víc na příjmu a to na začátku a na konci moc a moc hezky. Vlastně je to pes ovladatelný hlasem - i když někdy hlasem důrazným, tak co si stěžuju, že jo □ .

Ne, ale bylo to vážně fajn. Vzala jsem jim s sebou nový házedla tak trochu domácí výroby. Koupila jsem tudle dvě mořský rybky z jakýhosi odolnýho matroše - snad to odolný bude, i to tak působí. Uvnitř to má tichý pískátko (takže s tím venku nerušíme, ale Tali je spokojená, páč když to žvejká tak to trošilinku píská a to ona ráda). Ale hlavně to má plovati. A já abych to vylepšila jsem k tomu přidělala takovej ten natahovací "provaz", takže s tím mrsknu hezky daleko. A!

Tím pádem mám možnost hned na začátku vycházky upustit nahromaděnou ohařskou energii, takže posléze pak jdeme - v tomhle vedru obzvlášť - pěkně disciplinovaně, pohromadě a normálním tempem. Vzhledem ke zvětšující se výšce trávy je tohle teď důležitý. Držím ohaře ve vyšší trávě opravdu u sebe a mám na nich oko, aby nedošlo k nechtěnému kontaktu, kdyby někde byl odložený malej zajoch.

Větší volno pak dostanou na plochách, kde je tráva nízká, či tam převažují pampelišky. A bylo to fakt fajn. Tali akceptovala, že se teda bude šmrdolit jen tak poblíž a když nás viděla s Rumíčkem, jak si hrajeme odhazovanou, sama od sebe přiběhla. A..... za odměnu jsem jí mrskla dálku. Tvrdou patkou chlebovou! Oooo jééé to bylo flekatý radosti!!! S přivřenejma očima labužnický chroupala a drobila a posléze rozdrobený vysbírávala. Rumíček koukal, co že jako to je za vzácnost, kterou dostala a tak, přesto , že vím, že on tohle za laskominu nepovažuje, mrskla jsem mu taky dálku druhou patkou. Doběhl k ní a začal nad ní metat ty svoje přemety, ožůžlal ji a zanechal v krtinci svému osudu. □ . "Dyk sem ti to říkala, že ty to přece nemusíš." huhlala jsem, když jsem se pro oslizlost vracela. Hodila se mi pochopitelně jako odměna pro Taliprtku o něco později. To se nahlásila čistě jen tak a to mě vždycky v jejím případě hodně potěší, neb je vzácnost.

Bylo horko a tak to nebylo o nějakých velkých aktivitách. Jen sem tam přivoláníčko a trošku si začmuchi. Ať už s přípravou, kdy jsem každému připravila jeho čmuchač pláček a nebo při odhazování, případně jako odměna za hezký uposlechnutí povelu, kdy pamlsek letí do

prostoru. Tali si pak i čapla svou kouzelnou rybku a chvíli si jí nesla. Trošku mě tím překvapila, páč předtím, když to bylo v rámci "cvičení" dělala cavyky, že jako "Véédro a necyyy a nemožůů!" a podobně. Teď ji vláčela sama od sebe. Pak ji mrskla do pažitu a já si pro rybku došla, nechtělo se mi Tali prudimírovat, že mi to má přinést, neb to tam jinak nechá. Bylo fakt vedro a oba měli jazyky na vestě. Už teď to vypadá, že začnem chodit spíš do lesa do stínu. A to je teprve začátek května.

Na konci zpáteční cesty jsme trénovali povel "Cesta", neb jsme šli kolem vojtěšky a já se pak chvilku kochala pohledem na stádo krav - nějak mě uklidňuje pohled na to, jak si tam v klídku chodí sem a tam a netíží je nic. K Domečku jsme pak nešli přes naši louku, ale úvozem pod ní, kde je chladivej stín.

U paní sousedky se k nám pak připojil Mouses, kterýho jsme tam při odchodu zanechali. Aby nebyl škodnej, hrála jsem si chvilku i s ním a nechala ho honit kouzelnou rybku na špagátě. Byl nadšen a doma pak byl u branky první. Je ftipnej s tím, jak čeká, až mu otevřete branku, když to může vzít přes zídku.

Doma jsem pak vyšůrovala kůchňu, neb v předsíni přes den řádil pan zedník a prach byl pochopitelně všude. A než to uschlo, šli jsme si s Brtníkem posedět s pitíčkem na zápraží. Byl tichej podvečer, sluníčko svítilo už tak jen zlehýnka a bylo nám dobře. Co víc bych si mohla přát? Nic. Vůbec nic.